

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 51

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ,
(μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου
ΡΙΣΔΟΥΡΓ.—ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ, ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Παππαδο-
πούλου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

— Ὡς σὲ ἀποκρύψω ἀπὸ πάντα τὰ βλέμματα. (Σελὶς 393.)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΡΟΞΕΝΔΑΙ.

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Μ' ὄλην τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ὠραιότερας τῶν οἰκητριῶν τῆς, ἡ οἰκία τοῦ κύρ Βωκελέ διετήρησε τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῆς φυσιογνωμίαν.

Τὸ ἐρυθρὸν αἰμόχρουν χρῶμα τοῦ κατωτέρου αὐτῆς μέρους ἦν ἐπίσης ζωηρόν, τὸ δὲ κίτρινον τῶν ὑπερθεν ὀρόφων προσέβαλλε τὰ ὄμματα τῶν διαβατῶν.

Ἄλλ' ὁ ἐδωδιμοπώλης ἦτο μελαγχολικὸς μ' ὄλην τὴν αὐξουσάν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου του.

Ἡ φυγὴ τῆς ἐπαγωγῆς κυρίας Ραβού ἐπισκίασε τὴν ψυχὴν του.

Ἐστέναζε σπαραξικαρδίως, ἰδίως ὅτε ἔβλεπε τὸ πρὸ τοῦ καταστήματός του ἀνηρημένον ἐνοικιαστήριον, διότι κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ραβού ἡ κατοικία ἐκείνη ἔμενε κενή.

Βεβαίως δὲν ἠδύνατό τις νὰ κατηγερῇ τὸν κύρ Βωκελέ ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἢ ἀπληστίᾳ.

Ἀλλὰ τὸ ἐνοικιαστήριον ἐκεῖνο ἐδιπλασίαζε τὴν θλίψιν του ὑπομιμνήσκον αὐτῷ τὰς χάριτας τῆς διδασκαλίσσης τοῦ κυμβάλου.

Ἄλλως τε δὲν εἶχεν εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ραβού.

Ποῦ ἦτο ἡ Γερμανή; Οὐδὲ τοῦτο ἐγνώριζε.

Τί ἀπέγεινεν ὁ χαρίεις ἡθοποιός;

Καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς Γρελό, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν εὐφυΐαν, οὐδὲν εἶχε μάθει ἢ ὑποπτευθῆ.

Ἐν ἔτος παρήλθε. Τὸ ἔαρ εἶχεν ἐπανάλθει μετὰ τοῦ Μαΐου. Ἡ ὁδὸς τοῦ Γύψου ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου ὠραίαν τινὰ πρωΐαν, ὁμοίαν ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Γερμανὴ ἐγκατέλιπε τὴν συζυγικὴν στέγην.

Ὁ κύρ Βωκελέ φέρων τὴν κυανὴν αὐτοῦ βλοῦζαν ἐρρέμβαζεν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ὅτε εἶδε βραχύσωμεν καὶ εὐτραφῆ κύριον διευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ κρατοῦντα ἐπ' ὤμου τὴν ράβδον του.

Ἐφερὲν ἐπὶ τοῦ εὐρέος καὶ στρογγύλου προσώπου του μακρὰς καὶ ὑπερύθρους παραγναθίδας, ἐφαίνεται δὲ Ἄγγλος καὶ ἐκ τοῦ στενοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ καὶ τοῦ μαλθακοῦ μικροῦ πικιδίου.

Ὁ ξένος ἐπλησίασε τὸν ἐδωδιμοπώλην, ἔστη πρὸ αὐτοῦ ἐγειρών τὴν ράβδον του πρὸς τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ εἶπε μετὰ ξενιζούσης προφορᾶς:

— Νοικιάζεται;

— Γιές, εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ. Μάλιστα, κύριε.

— Πόσα λίρα;

— Λίρας;

— Στερλίνα! Φράγκα ἂν τέλετε!

— Ὁκτακόσια.

Ὁ ἄγνωστος ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων.

— Τρεῖντα ντίο λίρα! Ἀό! Πολὺ καλό! Βερίγουνέλ! Μπορεῖ νὰ τὸ ἰντῇ, κύριε;

— Βεβαίως. Ὁ κύριος ζητεῖ κατοικίαν;

— Γιές. Εἰς αὐτὸ τὸ συνοικία. Πολὺ ὠραῖο! Ἦσυχο πολὺ!

— Θέλετε νὰ κατοικήσετε;

— Γιές!

— Διὰ πολὺν καιρόν;

— Πολύ, παρὰ πολὺ!

— Εἰσέλθετε, σὰς παρακαλῶ.

Δι' εὐγενοῦς νεύματος ὁ κύρ Βωκελέ εἰδείξε τῷ Ἀγγλῷ τὴν εἰσοδὸν τοῦ καταστήματός του, περὶ οὗ ὁ ἐπισκέπτης εὐμενῶς ἐξεφράσθη.

— Πολὺ κατῶς πρέπει! Ναί, ἀλήθεια, λαμπρό.

— Γρελό, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ἐδωδιμοπώλης, φέρε ἐν κάθισμα εἰς τὸν κύριον.

Ὁ μαθητευόμενος ὑπήκουσε καὶ ἔφερε τὸ κάθισμα πρὸς τὸν ξένον, ὅστις μετὰ προσοχῆς παρετήρησεν αὐτόν.

— Ἐξυπνο αὐτὸ τὸ μικρό, εἶπεν.

Ὁ Γρελό μόλις συνεκράτησε τὸν γέλωτα.

Ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος τῷ ὑπενθύμιζε τοὺς τοῦ Ἀμβιγύ ἢ τοῦ ἱπποδρομίου. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοπρεπὲς ὕψος τοῦ ξένου συνεκράτησεν αὐτόν καὶ ἀπεσύρθη πλησίον τοῦ συντρόφου του Βιτάλ.

— Ἐλέγομεν λοιπόν, ὑπέλαθεν ὁ κύρ Βωκελέ ἀπευθυνόμενος τῷ Ἀγγλῷ, ὅτι ἡ συνοικία σὰς ἀρέσει.

— Γιές.

— Καὶ ἡ κατοικία ἐπίσης, εἰς τὴν τιμὴν τοῦλάχιστον, διότι δὲν τὴν εἶδατε ἀκόμη.

— Τὸ εἶντα.

— Πῶς;

— Ἄλλο φορὰ ποῦ ἐκατοικοῦσε τὸ Ραβού.

— Ἀ! τοὺς ἐγνωρίζετε;

— Πολύ, παρὰ πολὺ!

— Δυστυχεῖς! τί ἀπέγειναν;

— Τέλετε εἰντῆσεις;

— Ἀν θέλω!

Αἶφνης ὁ Ἀγγλος ἀφῆρεσε τὴν φενάκην καὶ τὰς παρὰγναθίδας.

— Ὁ Ραβού! ἀνέκραξεν ὁ ἐδωδιμοπώλης.

— Ναί, ἐγώ, ὁ Ραβού ὅλος καὶ ὅλος.

Ὁ μικρὸς Γρελό, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βιτάλ, ἔσπευσεν ὁρμητικῶς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρισα! εἶπεν.

Ἄς εἶναι, τὴν ἔπαθα.

Ἦτο ὄντως ὁ Ραβού, ἀλλ' ὁ Ραβού ἰσχνὸς καὶ ἐρρυτιδωμένος, ὁ Ραβού ἑλκεϊνὸς καὶ ἀγρωτιστὸς ὥς εἰ ὑπέστη ἐπὶ ἓν ἔτος λιμόν. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε πλατυνθῆ ἀλλ' ἦν κάτισχνος, ὅσῃ μόνον καὶ δέρμα. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἀναρρωνύων ἀπὸ μακροῦ πυρετοῦ.

Ὁ κύρ Βωκελέ ἐθλίβη διὰ τοῦτο.

— Εἶναι ἐξ ὧραι, εἶπε. Θὰ φάγωμεν μαζὺ τὴν σούπαν. Πήγαινε, Γρελό, νὰ ἐτοιμάσης τὸ τραπέζι.

— Εὐχαρίστως, αὐθέντα.

— Λοιπὸν! ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ραβού, κολακεύομαι ὅτι δὲν μὲν ἀνεγνώρισες, κύρ Βω-

κελέ, αἰσθάνομαι ὅμως εὐχαρίστησιν ὅτι σὲ βλέπω.

Εἰς τὴν τράπεζαν ὑπῆρξε διαχυτικός.

Ἐβλεπεν ὅτι εὕρισκετο μεταξὺ φίλων.

— Βλέπετε, πῶς μὲ κατήντησεν ἡ συμφορὰ, ἡ ὁποία ἔπεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! Ἀμα ἄφησα τὸ κλουβί μου δὲν εἴξευρα νὰ εὕρω τὸν ἀνεμόν. Ἀδύνατον νὰ ἴδω ποῦ ἔπνεε. Ἐχασα τὸν βορρᾶν καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ δὲν ἐγνώριζα ποῦ νὰ διευθυνθῶ. Ἄν μ' ἐβλέπατε δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ σὰς ἔκαμνα φόβον. Ἦμουν ὡς φάντασμα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον. Προσεπάθουν νὰ διατηρήσω τὰς δυνάμεις μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα· ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε πλέον θάρρος. Καταλαμβάνετε διατί· ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ εἶχε κυριεύσει. Εἶμαι ἀνόητος, ἀλήθεια; Αὐτὸς ὁ βαρόνος... Εἶπες πῶς ἦτο βαρόνος, Γρελό;

Ὁ Γρελό ἐνευσε καταφατικῶς.

Ὁ Ραβού ὑπέλαθεν:

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος βαρόνος ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τόσων ἄλλων γυναικῶν, τῶν ὁποίων οἱ σύζυγοι ποσῶς δὲν μεριμνῶσιν! Ἀκριβῶς ὅμως εὗρεν ἐκείνην, διὰ τὴν ὁποίαν χάνει ὁ σύζυγος τὸν νοῦν του. Ἐπλανώμην εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς ἀδέσποτος κύων παρατηρῶν εἰς ὅλα τὰ παρὰθυρα. Ἐπεριπάτησα τόσον εἰς τὰ περίχωρα, ὥστε νὰ καταστρέψω δύο ζεύγη ὑποδημάτων. Ἐσύχναζα εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συνοικίας, παρεφύλαττα εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν μεγάλων θεάτρων, τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας μεταβαίνει εἰς αὐτὰ ἡ καλὴ τάξις. Τίποτε, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔλαβα πληροφορίαν. Ἦμην καταστενοχωρημένος καὶ ἀπελπισ. Μίαν πρωΐαν, ἐνῶ ἐπῆγα νὰ προγευματίσω εἰς ἓν ἄθλιον καὶ ρυπαρὸν μαγειρεῖον τῆς ὁδοῦ Βονδύ, συνήντησα ἓνα συνάδελφον τοῦ Ἀμβιγύ, τὸν Ραφέν, ὁ ὁποῖος διεπραγματεύετο νὰ σχηματίσῃ θίασον διὰ τὰς ἐπαρχίας. Μὲ ἠρώτησε καὶ τῷ διηγήθην μέρος τῆς ὑποθέσεώς μου. Εἶχα ἀνάγκην ν' ἀνακουρισθῶ. Διὰ δύο σολιδία ἤμην ἱκανὸς νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰ συμβαίνοντα εἰς αἰονόδηποτε κλητῆρα. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ ἄλλος εἰρωνεύεται μὲ τὴν δυστυχίαν. Τοιουτοτρόπως ἐφῆρθη καὶ ὁ Ραφέν. Μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἐνοικιάζει κἀνεὶς οἶκημα εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ μίαν γυναῖκα, καὶ μοὶ πρότεινε νὰ συμπεριληφθῶ εἰς τὸν θίασόν του ὡς κωμικός. Κωμικός! Καταλαμβάνετε ἂν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ γελάσω καὶ νὰ κινήσω καὶ τὸν γέλωτα τοῦ κοινοῦ! Προσεπάθησε νὰ μὲ πείσῃ. Μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ μετέβαινεν εἰς τὰς Μεσημβρινὰς ἐπαρχίας καὶ ὅτι θὰ διεσκέδαζα καὶ θὰ ἐλησμώνουν τοὺς Παρισίους καὶ τὰ λοιπὰ. Τέλος ἐπέστην καὶ ἀπήλθομεν. Τὸ περιέργον εἶναι ὅτι κηδεύομαι. Πανταχοῦ τὸ θέατρον ἦτο πλήρες. Μὲ εὕρισκον ἀστῆρας καὶ πάντες ἐσπεύδον μόνον διὰ νὰ ἴδωσιν ἐμέ. Φεῦ! Κατὰ βάθος ἤμην συντετριμμένος. Τὰ χειροκροτήματα ἀντήχουν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐπωδύνως. Ἐπωφελήθην ὅμως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐμαθα νὰ μεταμφιέζομαι. Σὰς ἔδωκα δείγμα πρὸ ὀλίγου καὶ ὑπερφηφανεύομαι ὅτι μὲ ἐξελάβατε δι' ἄλλον, ὡς καὶ ὁ Γρελό, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ πονηρός. Τέλος, ἔμεινα ὁκτὼ μῆνας εἰς τὸν θίασον τρέχων

ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθην νὰ κρατηθῶ πλειότερον. Ἀφῆσα τὸν Ραφὲν καὶ τοὺς συναδέλφους εἰς Περιγούε καὶ ἐπανῆλθα. Διατί; δὲν γνωρίζω· νομίζω ὅμως ὅτι εἶμαι ὀλιγώτερον μακρὰν ἐκείνης!

Ἐσιώπησε.

— Τὴν σκέπτεσαι πάντοτε; εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ.

— Πάντοτε. Εἶναι βλέπετε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὸν θῖ-ασόν μας εἶχον μίαν νεάνίδα χαριεστάτην, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ πλούσιοι νέοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐτρελλαίνοντο. Τῇ ἐρριπτον ἀνθοδέσμες καὶ ἑκατοστῆς ἐρωτικῶν γραμματίων. Λοιπόν! κύρ Βωκελέ, διὰ τίποτε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ὀρκίζεται, καὶ ὅμως ὁμνύω ὅτι αὐτὴ ἦτο ἀγνή. Προσεπάθει νὰ μὲ διασκεδάσῃ. Ἐβλεπεν ὅτι ἡ εὐθυμία μου δὲν ἦτο φυσική. Μοὶ ἔλεγε διὰ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ ὅτι εἶχον μέλλον καὶ στάδιον εὐρύ. Μοὶ πρᾶσθετε δὲ μεθ' ὕψους σημαίνοντος: — Ἄν ἠθέλατε, φίλε μου, θὰ ἐπεδιώκαμεν ἡμῶς τὸ στάδιόν μας. — Οὐδὲν φυσικώτερον νὰ λησμονήσω τὴν ἄλλην ἀπέναντι αὐτῆς, ἡ ὁποία καταφανῶς μὲ ἐνεθάρρυνεν εἰς τοῦτο. Εἰς μάτην ὅμως. Καὶ ἰδοὺ ἐπανῆλθα.

— Μείνε μαζὺ μας. Θὰ σοὶ δώσω ἓν δωμάτιον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Θὰ ἐργάζεσαι ὀλίγον διὰ νὰ ἀπασχολῇσαι. Θὰ ψάλλῃς εἰς Σαὶν-Μερὺ ὅπως ἄλλοτε.

— Δὲν εἶμαι ἱκανὸς διὰ τίποτε. Εἶμαι ἐντελῶς ἄχρηστος. Περίεργον, ἀλήθειά; Ἀλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα! Πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι;

— Καλὰ.

— Δὲν θὰ παραιτηθῇς τώρα τῆς ἐργασίας, κύρ Βωκελέ; Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι ἐντροπὴ νὰ κρατῇς τὴν θέσιν τῶν ἄλλων. Εἶναι καιρὸς ν' ἀφήσῃς τὸ κατὰστημα εἰς τὸν Βιτάλ, ὁ ὁποῖος εἶναι φρόνιμος νέος. Ἀρκετὰ ἀπέκτησες.

Καὶ ἐμειδίασεν ὡς ἄλλοτε τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ μικρὸς Γρελὸ ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε, κύρ Ραβού, γέλασε λιγάκι. Μὰ τὴν πίστιν μου, φαίνεσαι καλῆτερος τώρα ἢ προτῆτερα.

Συνωμίλησαν περὶ πρᾶγματων ἀδιαφόρων, περὶ τῶν κατοικῶν τῆς συνοικίας, περὶ τῶν γειτόνων, ὁ δὲ Ραβού ἐφαίνετο εὐθυμος. Ἀλλ' αἰφνης ἀπηύθυνεν ἐρώτησιν, δι' ἣν βεβαίως εἶχεν ἔλθει πρωτίστως.

— Δὲν ἔγινε διόλου λόγος;

— Διὰ ποῖον;

— Δι' ἐκείνην, τὴν Γερμανὴν; ἠρώτησε δειλῶς.

Καὶ οἱ στρογγύλοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδωδιμοπώλου, τοῦ Βιτάλ καὶ τοῦ Γρελῶ, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀρπάσῃ ἀποκάλυψιν ἢ ἐνδείξιν τινα, ἣν ἤθελον νὰ τῷ ἀποκρύψωσι.

— Ποτέ, ἀπάντησεν ὁ κύρ Βωκελέ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, αὐθέντα, ἀπαχθῶς, παρετήρησεν ὁ μαθητευόμενος. Δὲν ἐνθυμείσθῃ ἐκείνην τὴν κυρίαν ποῦ ἦλθε, εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες;

— Ποίαν κυρίαν;

— Μία ποῦ ἦτο ἐνδυμένη σὰν παιδαγωγὸς καλῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βωκελέ ἀνεζήτησε ἐν τῇ μνήμῃ του καμμῶν τοὺς μικροὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

— Μίαν φλύαρον!

— Μίαν ἀπὸ τὴν συνοικίαν, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐνοικιάσῃ κατοικίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου!

Ὁ Γρελὸ ἦν φύσει ἐπίμονος καὶ πανοῦργος, ἀληθὲς χαμίνιον τῶν Παρισίων.

Ἐπερὶ τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινῆς, ἐξέτεινε τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του ἐπληξεν οἷς ἐλαφρῶς τὸν αὐχένα του.

— Διάβολε! εἶπε. Τὰς γυναῖκας τῆς συνοικίας τὰς ξαναβλάπει κανεὶς, ἐνῷ αὐτὴ ἄμα ἔκαμε τὴν δουλειά της, καληνύκτα. Ἦτο παμπόνηρη καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς ἐνδιαφέρεται σὰς ἔπερνε λόγους, αὐθέντα. Ποῖος ἐκατοικοῦσε προτῆτερα εἰς τὴν κατοικίαν; Οἱ Ραβού; Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ Ραβού! Ἐφυγαν! Δὲν εἰξεύρει κανεὶς ποῦ ἐπῆγαν; Καὶ σεις, αὐθέντα, μ' ὅλην τὴν καλωσύνην σας τῆς εἴπατε τὰ πάντα. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν εἰξεύρατε τίποτε. Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ιδέαν πῶς αὐτὴν τὴν κυρίαν τὴν ἔστειλεν ἡ ὠραία ξανθὴ διὰ νὰ μάθῃ εἰδήσεις διὰ τὸν σύζυγόν της. Ὁ Βιτάλ καὶ ἐγὼ ἀμέσως τὸ ἐκαταλάβαμε.

Ὁ Ραβού ἐγίνωσκεν ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ. Ἠγέρθη μὲ τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα.

— Εἰς τὴν ὑγείαν σου, κύρ Βωκελέ, εἶπεν. Εἶσαι καλὸς καὶ γενναῖος· θὰ ἔλθω πάλιν νὰ σὲ ἴδω καὶ σὰς ἐπίσης, Γρελὸ καὶ Βιτάλ, παλαιοὶ φίλοι. Ἄν ἴδῃτε πάλιν τὴν κυρίαν, εἰπατέ της ὅτι ἡκούσατε περὶ τοῦ Ραβού ὅτι ἐτίναξε τὰ πέταλα εἰς Ναρβόννην ἢ εἰς Περπινιάν ὅπου ἐταξείδευε διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Προτιμότερον εἶναι τοῦτο. Δὲν θέλω νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶμαι εἰς Παρίσιους. Χαίρετε!

Ἐσφιγξεν τὴν χεῖρα τοῦ ἐδωδιμοπώλου καὶ τῶν δύο ὑπηρετῶν, ἤρμωσε τὰς παρχαγνιδάς, ἐφόρεσε τὸ πιλιδιον ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς φενάκης του, καὶ ἐνῷ ἡ νύξ ἐπλησίαζεν, ἐξῆλθε λέγων μετὰ προφορᾶς λίαν κωμικῆς:

— Γκὸτ νίχτ, σίρ!

— Ὁ δυστυχὴς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βωκελέ, πῶς τὸν λυποῦμαι.

Ὁ δὲ Γρελὸ εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Πρέπει νὰ ἦναι κανεὶς τόσῳ παμπόνηρος διὰ νὰ τὰ καταφέρῃ.

IB

Ὁ Ραβού εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Μετὰ τὴν φυγὴν τῆς Γερμανῆς διέτρεξε τοὺς Παρισίους κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἵν' ἀνεύρῃ τὰ ἔχνη της.

Διέτρεξε τὰ προάστεια καὶ τὰ περίχωρα, περιεπλανήθη εἰς τὰς θύρας τῶν ξενοδοχείων, ἐστάθμευσεν ὡς μεταπωλητῆς εἰσιτηρίων πρὸ τῶν θεάτρων, παρετήρει μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν, τῶν συρρεουσῶν εἰς τὸ Δάσος.

Οὐδὲν ἀνεκάλυπτεν.

Οὐδεμίαν εἶδε γυναῖκα ὁμοιάζουσαν τῇ Γερμανῇ ἐν τῷ βᾶθει τῶν ὀχημάτων, ἔνθα

οἱ ἐρωτευμένοι τρυφερῶς παρεκάθηντο, οὐδαμοῦ εἶδε τὴν ξανθὴν ἐκείνης κόμην καὶ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς μεταξὺ τῶν κυριῶν τῶν κατερχομένων τὴν κλίμακα τοῦ Μελοδράματος, ἢ τῶν διελαυνουσῶν τὸ περίστυλον τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας.

Μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἀναζητήσεις του, ἀνωφελεῖς δὲ αἱ πορείαι του.

Ἐκάστην νύκτα ἐπανήρχετο μᾶλλον ἀποθεαρρυσμένος ἐν τῷ ἀθλίῳ δωματίῳ, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Μονμάρτ, ὁπόθεν τὸ βλέμμα του ἐβυθίζετο ἐπὶ τοῦ ἀπείρου τῆς μεγαλοπόλεως, ἀναζητοῦν τὸ ἀγνωστον μέρος, ἐν ᾧ ὁ ἄρπαξ τῆς Γερμανῆς ἐκρυπτε τὴν λείαν του.

Ἐπειράθη νὰ γνωρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, οὗτινος ἡ φαντασιοπληξία τῷ ἐδηλητηρίασε τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ χωρὶς νὰ συλλάβῃ τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, δι' οὗ θὰ ὠδηγεῖτο ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ ἐκείνῳ λαθυρίνῳ.

Ὁ Ραβού φύσει εὐθυμος καὶ χαριεὶς δὲν εἶχε πλασθῇ διὰ τραγικὰς περιπετείας.

Ἀπηχθάνετο τὸ μίσος, ἀπεστρέφετο δὲ τὸν φθόνον.

Ἐτέρπετο ἐν ἐργαστηρίῳ περιστοιχοῦμενος ὑπὸ εὐθύνων καὶ ἀμερίμων ἐργατῶν, ἀγαπῶντων τὴν εὐθυμίαν, τὸν χορὸν καὶ τὸν γέλωτα, ψαλλόντων ἄσματα τοῦ συρμοῦ καὶ εὐφρολογούντων.

Μετὰ τοῦ ἀείποτε γελαστοῦ αὐτοῦ ὕψους καὶ τοῦ πνευματώδους χαρακτήρος του παρέλαθε τὴν Γερμανὴν, ὅτε συνήντησεν αὐτὴν μόνην, ἄνευ στηρίγματος καὶ πόρων. Ἀλλὰ τὸ θάρρος τῆς νεαρᾶς καὶ ὠραίας γυναικὸς ὀλιγώτερον ἀντέχει εἰς τὴν πενίαν ἢ τὸ τοῦ ἀνδρός.

Εἶχε κατὰ στιγμὰς ὁρμὰς μίσους κατὰ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου ἐχθροῦ, ὃν ἤθελε νὰ εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του διὰ νὰ τὸν ὑποβάλλῃ εἰς ὅλας τὰς βασάνους, ὅσας τετρωμένη ψυχὴ δύναται νὰ ἐφέρῃ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξέγερσις ταχέως παρήρχετο, ὑπελείπετο δ' αὐτῷ βαθεῖα καταβολὴ καὶ πικρὸν καὶ ἐπώδυνον αἶσθημα ἀδυναμίας.

Ἀπελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ κύρ Βωκελέ ἐπλανήθη ἐπὶ τινα χρόνον εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Τέμπλου, θεώμενος τῶν ὑέλωμάτων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, οὐδὲν σκεπτόμενος, ὅτε βραχνὴ φωνὴ ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐνῷ χεῖρ τις ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Πῶς! ὁ Ροβινώ, εἶπε σχεδὸν δυσαρρεστηθεὶς ὅτι συνήντησε τὸν ἀρχαῖον συναδέλφον τοῦ Ἀρβιγύ.

— Χρειάζεται μεγάλη ἐξυπνάδα διὰ νὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς μὲ τὴν πρώτην, αἶ; ὑπέλαβεν ὁ Ροβινώ. Ἀληθινὸς Ἑγγλέζος! Σὲ συγχαίρω. Ἐγείνε τόσος λόγος διὰ σέ. Διατί ἐπανῆλθες;

— Ἐστενοχωρούμην.

— Δι' ἐκείνην τὴν μικράν; Φαίνεται πῶς τὸ ἔκοψε λάσπη. Αἶ, φίλε μου, δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ δίδῃ πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς ὀρνίθας· εὐκόλα πετοῦν.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ραβού. Τί γίνεσαι σὺ;

Παρετήρησεν ἐπισταμένως τὸν Ροβινώ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἡ δὲ ἐξέτασίς του αὐτὴ οὐδαμῶς ὑπῆρξεν εὐχάριστος.

— Πάντοτε πτωχός !

— Τὸ βλέπεις.

Ἄλθ' ὡς ὁ Ροβινὼ ἐστερεῖτο τῶν πάντων.

— Παρατηρεῖς τὴν φορεσιά μου ; εἶπεν.

Ὑπέφερε καὶ αὐτὴ μ' ἐμέ.

— Τί κάμνεις τώρα ;

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὸ ὄραμα εἶναι εἰς μαρasmus. Ἄ ! ἂν εἶχα τὸ πνεῦμα σου ! Ἐπρεπε νὰ ἐξοκολουθήσης !

Ὁ Ραβὺ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐχεις λοιπὸν εἰσοδήματα διὰ ν' ἀφίσης τὸ ἐπάγγελμα, ἐνῶ ὠφελεῖσαι ἀπὸ αὐτό ;

— Ἐχω ἀρκετὰ διὰ νὰ σὲ θανείσω ἐν τάλλῃρον.

— Φέρε το, εἶπεν ὁ Ροβινὼ τείνων τὴν χεῖρα. Θὰ γλεντίσω ἀπόψε καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι καιρός.

— Πταίεις σύ ! Ἠγάπησες πάντοτε τὸ ποτόν, ὅσον δὲν ἔπρεπε. Πίνεις πάρα πολὺ. Πρόσεξε ! Τὸ κονιάκ θὰ σὲ καταστρέψῃ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε στεναῖζας ὁ Ροβινὼ, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ! Ποῦ πηγαίνεις ;

— Ὅπου τύχει.

— Ἐλα εἰς τῆς κυρὰ Κλαυδίας.

— Οὐφ ! Εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον ;

— Διατί ὄχι ; Θὰ μὲ βλέπης ποῦ θὰ γλεντίσω τὸ τάλλῃρόν σου καὶ ὅπως ὅποτε θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ραβὺ, ἔστω, πηγαίνω.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Πῶς εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος ;

— Ὑψηλὸς μὲ φοβερὸν βλέμμα· ἔχει μεγάλα καὶ ἄσπρα γένεια καὶ τὰ μαλλιά του ἀκόμη περὶ ἄσπρα, κατεβαίνουν τριγύρω εἰς τὸ κεφάλι καὶ σκεπάζουν τὸ μισό του τὸ πρόσωπον. Εἶναι πάντα μαυροφρεμένος. Ἀδύνατον νὰ εἰπῇ κανεὶς πόσων ἐτῶν εἶναι, ἀλλὰ βέβαια εἶναι γέρον.

— Ἐπὶ τέλους ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του ;

— Τὸ ὄνομά του ; δὲν ἔχει, κύριε.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Ἡ γυναῖκά μου θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸ ὄνομά του, εἶπεν ὁ ξενόδοχος, διορθῶν τὴν φράσιν τῆς συζύγου αὐτοῦ.

— Βέβαια πῶς θὰ ἔχῃ ἓνα ὄνομα, ὅπως ἔχῃ ὅλος ὁ κόσμος, ἐπανάλαβεν ἡ γυνή, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠξεύρει κανεὶς.

— Δὲν δέχεται λοιπὸν κανένα εἰς τὸ σπίτι του ;

— Κανένα, κύριε.

— Ἐπειδὴ δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν ποτέ, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει τοῦλάχιστον ἓνα ὑπέρ-την.

— Ναί, κύριε, μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα κάμνει ὅλαις ταῖς δουλειαῖς. Ἐρχεται στὸ χωριὸ δύο φορές καὶ

σπανίως τρεῖς τὴν ἐβδομάδα, διὰ νὰ ψωνίσῃ ὅ,τι εὐρὴ καλλίτερον, τὸ πλέον ἀκριθὸν, τὸ ὅποιον πληρώνει ἀμέσως ὅλο μὲ εἰκοσάφραγκα.

— Καὶ κάνεις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Πολλοὶ μάλιστα, κύριε.

— Αἶ, καὶ τί ἀπεκρίθη ;

— Τίποτε.

— Πῶς, τίποτε ;

— Εἶναι βωθὴ !

— Ἐξ ἁπαντος εἶναι παρὰδῶρον τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ νέος.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, ἐπανάλαβεν ἡ κυρὰ Βερναρδίνου, ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν μυστήριον.

— Ὡ ! μυστήριον ! ἀνταπήντησεν ὁ Χριστόφορος Βερναρδίνος· ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός τὸ πολὺ εἶναι ἰδιότροπος ἢ τρελλός. Δὲν βλέπει κανένα, δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα, ἔτσι θέλει νὰ ζῇ, ὅπως ἐννοῇ· ἀγαπᾷ νὰ ἦναι μόνος, ἡμπερὶ τάχα κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ διὰ τοῦτο ; Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ζῇ ὅπως θέλῃ. Δὲν εἰξεύρουσιν ἂν ἔχῃ μεγάλην ἢ μικρὰν περιουσίαν, πάντοτε ὅμως πληρώνει καλὰ καὶ δὲν ἔχει κανεὶς ν' ἀπαιτήσῃ τίποτε. Δὲν ζημιώνει κανένα. Τὸν εἶδεν ἡ γυναῖκά μου, τὸν εἶδα κ' ἐγώ. Καθὼς σὰς εἶπεν ἐκεῖνη, ἀφῆκε νὰ μεγαλώσουν παραπολὺ τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένειά του· κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως ὅλου τοῦ κόσμου. Τέλος πάντων, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγει· αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ μυστήριον, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι παραμύθια.

— Τοῦ κάκου, μιλᾷς, Χριστοφῆ, ἀνταπήντησεν ἡ γυνή· καὶ τρέχει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὸ ὅποιον δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς.

Ὁ ξενόδοχος ἤρκεσθη ν' ἀνατείνῃ τοὺς ὤμους.

— Τέτοιος εἶναι ὁ ἄνδρας μου, κύριε, δὲν ἀγαπᾷ διόλου νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ ἄνδρας σου ἔχει ἴσως δίκαιον, κυρία.

— Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, εἶπεν ὁ Χριστόφορος, ἀγαπῶ νὰ σέβωμαι τὴν ἐλευθερίαν καθενός.

— Δὲν σοῦ εἶπε κανένας πῶς ἔχεις ἄδικον, ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

— Εἶναι ἀπὸ πολλὸν καιρὸν ἔδω πέρα αὐτός ὁ ἄνθρωπος ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Κᾶτι περισσότερον ἀπὸ δύο χρόνια.

— Διηλαθὴ τότε ἠγόρασε τὸ κτῆμα καὶ ἐκατοίκησεν ἐκεῖ ;

— Ναί, κύριε. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ἡ Κορδελιέρη ἦτο κτῆμα τῶν καλογέρων τοῦ μοναστηρίου Κλαιβῶ. Λέγουν πῶς οἱ καλόγηροι εἶχαν μέγα ἐργαστάσιον, ὅπου κατεσκευάζαν τιμπισίρι, ἀσθέστη καὶ τοῦβλα καὶ τὰ πωλοῦσαν οἱ ἴδιοι· ἔπειτα τὸ βουνὸ εἶναι παντοῦ σκαμμένο καὶ γεμάτο τρύπαις μεγάλαις καὶ λάκκοις. Ἀφ' οὗτο ὅμως ἐγένεεν ἡ μεγάλη μας ἐπανάστασις, ἡ Κορδελιέρη ἐκατοίκηθη σπανίως, ἀλλὰξε κατὰ σειράν πολλοὺς κυρίους καὶ ὕστερα ὕστερα τὸν κύριον Βωθιὲ ἀπὸ τὰς Τρήκας, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθεσιν τῶν ζώων. Τέλος πάντων, πρὸ οὗ χρό-

νων καὶ κᾶτι περισσότερον, ὡς σὰς εἶπα, ἐμάθαμεν ὅτι ὁ κύριος Βωθιὲ ἐπώλησε τὴν Κορδελιέρην. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ νέος ἰδιοκτῆτης ἔβαλε κτίστας, μαρκαγκούς καὶ ζωγράφους διὰ νὰ τὴν διορθώσουν. Ὁ κη-πος πρέπει νὰ ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, διότι, ἐκτὸς ἀπὸ δένδρα, κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο γυμνὸς ὡς καὶ ἡ γῆ τριγύρω. Ἐπειτα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κανένα φυτὸν δὲν προσκόπτει. Μὲ μεγάλα ἐξοδα ὁ νέος ἰδιοκτῆτης ἔφερε καλὸ χῶμα, τὸ ὅποιον ἐρρίψεν εἰς τὸν κῆπον. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἓνας κηπουρὸς ἔφερε δένδρα καὶ διάφορα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύτευσεν εἰς τὸν κῆπον. Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα αὐτὰ, ὁ ἰδιοκτῆτης, τὸν ὅποιον μία φορὰ μονάχα εἶδαν οἱ ἐργάται, ἦλθεν εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὴν ὁποίαν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον οἱ χωρικοὶ ὠνόμασαν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκδικοῦνται τὸν ἄνθρωπον, διότι τοὺς ἀπέφευγε καὶ δὲν ἱκανοποιούσε τὴν περιέργειά τους.

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, κύριε Βερναρδίνε.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Μονάχος τάχα ὁ ἄγνωστος αὐτός, πραγματικῶς παραξένος ἢ τρελλός, ὡς ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου, κατοικεῖ τὴν Κορδελιέρην μὲ τὴν βωθὴ ;

— Δὲν εἰμπαρῶ νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε. Εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι βεβαιόουν ὅτι ἐκτὸς τῆς βωθῆς ὑπάρχει μαζὴ τοῦ καὶ ἄλλη μία γυναῖκα. Εἶναι περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας κάμνω, τὰ κακόβουλα καὶ ἀνόητα, τὰ ὁποῖα διηγούνται· δὲν εἰμπαρῶ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ ταῖς κακαῖς γλώσσαις νὰ λέγουν· πρέπει νὰ τὰς ἀφήσῃ νὰ λέγουν. Ὅσοι ὑπῆσαν τριγύρω στὴν Κορδελιέρην, οἱ πλεόν τολμηροὶ καὶ οἱ πλεόν περιέργοι, λέγουν ὅτι ἀκούουν θορύβους ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα, ἴσως ἀπὸ κλειδοκύμβαλο καὶ γυναῖκα τραγουδία μὲ ὠραίαν φωνήν.

— Ἄ ! ἀληθὺς ; ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ δὲν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Διηγοῦνται τόσα πράγματα, ἀκούτε !...

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Βερναρδίνε. Πρέπει κανεὶς νὰ πιστεῖ μόνον ὅ,τι ἀκούουν τ' αὐτιά του, ὅ,τι βλέπουν τὰ μάτια του.

— Μόνον αὐτό, κύριε.

Ὁ νέος οὐδὲν ἔχων πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ξενόδοχον διετέλεσε σιωπηλὸς καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται. Ἡ ζωηρὰ αὐτοῦ φαντασία ἔτρεχε ταχύτατα ἐπὶ πτερύγων φερομένη εἰς χώρον ὀνείρων φαντασιωδῶν. Βεβαίως ὅσα ἤκουσε δὲν ἦσαν καταλλήλα νὰ πείσωσιν αὐτὸν ἵνα παραιτήσῃ τὸ σχέδιόν του· ἡ ἀφήγησις τοῦ ξενόδοχου, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του, τοῦναντίον, διηγείρεν αὐτὴν εἰς ὑψίστον βαθμὸν.

— Θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἶδω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, θὰ γνωρίσω τὴν ἄδουσαν, εἴτε γραῖα εἶναι, εἴτε νέα, εἴτε δυσειδής, εἴτε ἄσχημος καὶ θὰ προκαλέσω τὴν ἄφωτον γυναῖκα νὰ ὁμιλήσῃ !

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ξενόδοχον ἐπανάλαβε :

— Μελενόντι δὲν γνωρίζω διόλου τὰ μέρη αὐτά, κύριε Βερναρδίνε, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ